

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΒΗΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 46ος

Ἀθήναι, 17 Δεκεμβρίου 1938

Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 3

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Ἐνα πρᾶγμα, πὺδ μεγάλο ἀπὸ τὴν
ψυχρόδρακα, μὰ πὺδ κι' αὐτὸ χορο-
πηδοῦσε σὰν κι' ἐκείνην, ξεπρόβαλε
κολλητὰ τους. Ἀκουσε πολλὲς φωνὲς
νὰ μιλοῦν μαζί· τὸν κατέβασαν μέσα
σὲ μιὰ μαῦρη τρύπα, ὅπου κάτι ἄν-
θρωποι κουκουλωμένοι μὲ «νισσερά-
δες» τοῦ ἔδωσαν νὰ πιῇ ἕ-
να ζεστό καὶ τοῦ ἔβγαλαν
τὰ ροῦχα του, κι' ὕστερα
ἀποκοιμήθηκε.

Ὅταν ξύπνησε περίμενε
μήπως ἀκούσῃ τὸ πρῶτο
κουδούνι τοῦ πρῶינוῦ πρό-
γεύματος, ὅπως χτυποῦσε
κάθε πρωὶ στὸ ὑπερωκεᾶ-
νιο, καὶ δὲν μποροῦσε νὰ
καταλάβῃ πῶς εἶχε μικρύ-
νει τόσο πολὺ ἡ καμπίνα
του. Καθὼς γύρισε ἀπ' τ' ἄλ-
λο πλευρὸ ἡ ματιά του ἔ-
πεσε σ' ἕνα στενόμακρο δια-
μέρισμα πὺδ φωτιζόταν ἀπὸ
μιὰ λάμπρα κρεμασμένη ἀπὸ
ἕνα χοντρὸ τετράγωνο δο-
κάρι. Ἐνα τραπέζι τριγω-
νικὸ ἔπιανε ἀπὸ τὴ γωνιά
πὺδ σχημάτιζαν τὰ πλευρὰ
τῆς πρύμνης ὡς τὸ κατάρτι
τῆς μετζάνας⁽¹⁾. Στὴν ἄλλῃ,
ἄκρῃ, πίσω ἀπὸ μιὰ παλιὰ
σόμπα, βρισκόταν καθισμένο
ἕνα ἀγόρι τῆς ἡλικίας του
σχεδόν, μὲ κόκκινο καὶ
στρογγυλὸ πρόσωπο καὶ κάτι
ματάκια σταχτιά πὺδ τᾶπαι-
ζε ἀδιάκοπα. Φοροῦσε μιὰ
φανεῖλλα σκούρα μπλέ καὶ
ψηλὲς λαστιχένιες μπότες.
Ἐνα πλήθος ὅμοια ζευγά-

ρια, ἕνας παλιὸς κοῦκκος, μερικὲς τρύ-
πιες μᾶλλινες κάλτσες βρισκόνταν πε-
ταμένες ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὸ πάτωμα καὶ
οἱ μαῦρες καὶ κίτρινες νισσεράδες σει-
όνταν πέρα-δῶθε πάνω ἀπ' τίς κου-
κέτες. Τὸ διαμέρισμα ἦταν σὲ τέτοιον
σημεῖο παραγεμισμένο ἀπὸ κάθε λο-
γῆς μυρουδιές, ὅσο μιὰ μπάλλα ἀπὸ



πεπιεσμένο βαμπάκι. Οἱ νισσεράδες
εἶχαν μιὰ βαρεῖα μυρουδιά, ἐντελῶς
ξεχωριστὴ πὺδ θύμιζε μαζί τῆγανιτὸ
ψάρι, καμμένο λίπος, λαδομπογιὰ,
πιπὲρι καὶ ξεθυμασμένο ταμπάκο. Κι'
ὅλα αὐτὰ τὰ σκέπαζε κάθε τόσο ἡ
μυρουδιά τοῦ καραβιοῦ καὶ τῆς ἀρμύ-
ρας. Ὁ Χάρβεϋ παρατήρησε μ' ἀη-
δία ὅτι δὲν ἦταν στρωμένα σεντόνια
στὴν κουκέτα πὺδ τοῦ χρησίμευε
γὰ κρεβάτι. Βρισκόταν ξαπλωμένος
πάνω σ' ἕνα κομμάτι στρωματοσόπα-
νο, γεμάτο κόμπους καὶ
χοντράδια. Ἀκόμη τὸ κού-
νημα τοῦ καραβιοῦ δὲν ἔ-
μοιαζε μ' ἐκεῖνο πὺδ ἔκανε
τὸ βαπόρι. Οὔτε σκαμπα-
νέβαζε οὔτε πόντζι ἔκανε,
ἀλλὰ μᾶλλον ἔμοιαζε σὰ νὰ
χοροπηδοῦσε ἀνόητα στὴν
ἴδια θέση σὰν ἕνα πουλαρά-
κι δεμένο στὸ σκοινί του.
Ἀκουγε τὸ φλοῦθο τοῦ
νεροῦ πολὺ κοντὰ σι' αὐτί
του κι' ὅλα τὰ ξόλα γύρω
του ἔτριζαν καὶ βογγοῦσαν
ἀπαίσια. Ὅλα αὐτὰ τὸν ἔ-
καναν ν' ἀναστενάξῃ μὲ
παράπονο καὶ νὰ θυμηθῇ
τὴν μητέρα του.

—Ἐ, πῶς πάμε, καλύ-
τερα; εἶπε ὁ μικρὸς ζαρῶ-
νοντας τὰ μοῦτρα του γὰ
νὰ χαμογελάσῃ. Θὲς μιὰ
στάλα καφέ;

Γέμισε ἕνα τενεκεδένιο
κουπάκι μὲ καφέ καὶ τὸ
γλύκανε μὲ μελάσσα.

—Δὲν ἔχει γάλα; εἶπε
ὁ Χάρβεϋ καὶ ἔρριξε μιὰ
ματιά στὴ σκοτεινὴ διπλὴ
σειρὰ ἀπὸ τίς κουκέτες,
ὡς νὰ περίμενε νὰ βρῇ
ἐκεῖ μέσα καμμιὰ ἀγελάδα.

—Ἐμ, καὶ βέβαια δὲν
ἔχει, εἶπε ὁ μικρὸς κι' οὔ-
τε θᾶγγ ὡς τὰ μισὰ τοῦ
Σεπτέμβρη. Δὲν εἶναι κα-

(1) Μετζάνα = ὁ ἐπίθρομος, τὸ
πίσω κατάρτι.

«Καὶ νομίζετε πῶς ἔτσι γι' ἀστεῖο ἔπεσα μὲς στὸ παλιο-
κάϊκό σας; ἔκανε ὁ Χάρβεϋ.

Ξερε τί νά κάμῃ. Κόντευαν νά τελειώσουν καί τὰ λεφτά τους καί σέ λίγο δέν θάχαν νά φάνε. Κι' ἄν ἡ μητερούλα του πέθαινε καί τὸν ἄφηνε μόνο; Τί δυστυχία!

Κι' ὅπως σέ κάθε του ἐπιθυμία, ὁ Γιαννάκης συλλογίσθηκε πάλι τὴν καλὴ Νεοαῖδα. «Ἀχ, εἶπε, ἂς ἐρχόταν ἡ Καλοκουρά, νὰ γγίξῃ τὴ μητερούλα μου μὲ τὸ ραβδί της καί νά τὴν κἀν καλὰ! Ἀχ, ἔλα, πρόφτασε, Καλοκουρά μου!»

Ἀπὸ τὸ μεγάλο του πόνο, αὐτὰ τὰ εἶπε σχεδὸν δυνατὰ. Καί μόλις τὰ εἶπε, εἶδε μπροστά του μιὰ ὥραία κυρία, ψηλὴ, μὲ λαμπερὸ πρόσωπο καί μεταξωτὸ φόρεμα, σὰ βασιλίτσα. Κρατοῦσε κι' ἓνα μεγάλο ραβδί.

—Μὲ φώναξες, παιδί μου; τοῦ εἶπε μὲ γλυκεῖα φωνή. Τί μὲ θέλεις; (Ἀκολουθεῖ)

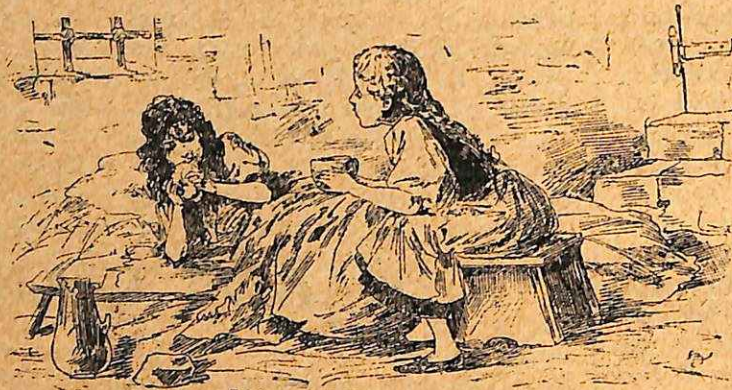
ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMB —

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Βέβαια κακοὶ ἄνθρωποι στὸ χωριὸ δέν βρίσκονταν ἀλλὰ πάντα πρέπει νὰ φοβᾶται κανεὶς τοὺς λωποδύτες. Πρὶν τραβήξῃ τὴν ἀμπάρα τῆς ἐξώπορτας ὁ κύρ-Πέτρος τὴν ἀνοιξε γιὰ νὰ ἰδῇ τί καιρὸ ἔκανε ἔξω. «ὦ, τί ψυχρά!» Καί ἡ σκέψη του, σὰν ἀστραπή, ἔτρεξε πρῶτα στὸ ἄνετο καί ζεστὸ κρεβάτι του καί σὰ μαλακὰ σκεπάσματά του, πού τὸν περιέμεναν νὰ πάῃ νὰ πλαγιάσῃ, καί ὕστερα στὸ φτωχικὸ κρεβάτι τῆς φυλακῆς μὲ τὸ ἄθλιο ἀχυρόστρωμά του. «Καί δέν ξέρω ἂν ἔχῃ κἀν κανένα σκέπασμα; καί νάχῃ, ὁ Θεὸς τὸ ξέρει τί κουρέλι θὰ εἶναι καί ἂν θὰ βαστάῃ καί ζέστη. Μπᾶ! αὐτὰ τὰ γυφτο-



«Πιές το, εἶναι καλὸ, εἶπε ἡ Ἐμορφία...»

πούλα οὔτε κρὺο τὰ πιάνει, οὔτε ζέστη». Μ' ἂν τὸ εἶρω κόκκαλο αὐριο τὸ πρῶτ; Ὁ κύριος δὴμαρχος δέν θὰ μοῦ κἀν καμμιὰ παρατήρησιν. Θὰ πῇ βέβαια: «Καταρμένη φυλή!» Ἐνα κορμί λιγώτερο, σπουδαία δουλειά! Πόσων χρόνων νὰ εἶναι ἄραγε; Δέν φαίνεται μικρότερη ἀπὸ τὴ Μόρφω μου. Ἀχ, ἔλοι οἱ ἄνθρωποι δέν ἔχουν τὴν ἴδια τύχη. . . Ὅταν συλλογίζεται κανεὶς. . . Ναι, ἔταν τὸ συλλογίζεται κανεὶς, ἂν μάλιστα εἶναι ἄνθρωπος μὲ καλὴ καρδιά, ὅσο κι' ἂν ἔχῃ ἄγριους τρόπους γιὰ τὴν εὐρύχωρ κρεβάτι του πού φαίνεται σὰν νὰ τὸν προκαλοῦσε νὰ πλαγιάσῃ, ἐξάιδεψε τὴ μάλινη κουβέρτα του χαμογελώντας κι' εἶπε μ' ἱκανοποίηση: Πολλὴ ὥραία, παχειὰ βραειὰ καί ζεστή. Ὑστερὰ τὴν τύλιξε, τὴν ἔβαλε κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη του, ἔκλεισε πάλι τὴν πόρτα καί κατέβηκε κάτω. Ξεκρέμασε τὸ χοντρὸ κλειδί πού εἶχε κρεμάσει σ' ἓνα καρφί

«Ὅχι, εἶπε μέσα του, εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸ ἀφήσω ἔτσι, δέν βαστάει

πάνω ἀπ' τὸ τζάκι, πῆρε ἓνα φανάρι τὸ ἄναψε καί ἀθόρυβα βγήκε ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ὁ ἄνεμος φυσοῦσε μὲ ἀκράτητη ὀρμὴ κι' ὁ ἀγροφύλακας γιὰ νὰ μὴν τοῦ σβύσῃ τὸ φανάρι του, ἀναγκάστηκε νὰ τὸ προφυλάξῃ μὲ μιὰ ἄκρη τῆς κουβέρτας. Ἔτσι τὸ φῶς ἦταν πολὺ λίγο, μὰ ἔταν τὰ πόδια κανενὸς εἶναι συνειθισμένα, δέν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τὰ μάτια γιὰ νὰ πᾶνε σ' ἓνα μέρος πού τὸ ξέρουν.

Ὁ κύρ-Πέτρος ἔφτασε στὴν φυλακὴ καί ξεκλείδωσε τὴν πόρτα. Ἡ μικρὴ γυφτοπούλα δέν φαινόταν, σήκωσε τὸ φανάρι καί κοίταξε ἓνα γύρω μὲς στὴ φυλακὴ, μὰ δέν φαινόταν πουθενά, οὔτε ἐπάνω στὸ κρεβάτι, οὔτε στὸ πέτρινο σκαμνί. Στὸ τέλος τὴν ἀνακάλυψε ξαπλωμένη κατὰχαμα σὲ μιὰ γωνία καί ἀκίνητη. Φοβήθηκε μήπως εἶχε πάθει τίποτε κι' ἔσχυε γιὰ νὰ τὴν κοιτάξῃ καλύτερα.

Ἡ μικρὴ σάλεψε λιγάκι καί δοκίμασε νὰ σκεπᾶσῃ τὰ γυμνά της πόδια μὲ τὸ καταξεοχισμένο φόρεμά της. Κοιμόταν, ἀλλὰ μὲς στὸν ὕπνο της ἐκρύνε.

Ἐρριξε τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ ἐπάνω τῆς Πραγματικὰ κοιμόταν. «Τὰ παιδάκια παντοῦ τὰ παίρνει ὁ ὕπνος», ψιθύρισε. «Κι' ἐπειτα, τί κούραση πού θὰ τὴν εἶχε! Σὰν πόσων χρόνων νὰ εἶναι; Δέκα; Οὐ, φαίνεται ἀπὸ τὸ προσωπάκι του, μῆλο

πού εἶναι μικροκαμωμένο. μὰ τί θὰ ἔχῃ τραβήξῃ τὸ καῦμένο! Δαυκιά! Μωρὲ φαγητὸ γιὰ νὰ θρέψῃ παιδί! Τὸ καῦμένο! Τὰ χερράκια του, τὰ ποδαράκια του γυμνά! Λύπη εἶναι νὰ τὰ βλέπῃ κανεὶς! Δέν φαίνεται κακὸ, τώρα πού κοιμάται. Τὸ προσωπάκι του μάλιστα τώρα εἶναι γλυκύτατο».

Καί δέν χόρταινε νὰ τὸ βλέπῃ.

Γὰ μακριὰ μῦθρα ματοτσίνουρά του σκέπαζαν τὰ μελαχροινὰ μαγουλάκια του καί τὸ καλοκαμωμένο στόμα του ἦταν μισάνοιχτο καί ἄφηνε νὰ φαίνονται τὰ κανονικά καί κάταπρα δόντια του. Κι' ὅσο γιὰ τὰ κατὰμαυρα μαλλιά του! Τί πυκνὸς μανδύας. Καιρὸ εἶχε νὰ ἰδῇ τέτοιο θησαυρό.

Οἱ ξανθὲς πλεξίδες τῆς Μόρφως ἦταν βέβαια πιδὸ ὁμορφες, μὰ τί πλεξίδες θὰ γίνονταν τὰ φρύγανα τῆς Γυφτοπούλας ἂν τὰ χτένιζε ἡ κυρὰ Μαρία. Τὸ δύστυχο, οὔτε μητέρα ἔ-

εἶχε, οὔτε γιαγιά γιὰ νὰ τὸ χτενίσῃ.

Ὁ καλὸκαρδὸς κύρ-Πέτρος ἀκούμπησε τὸ φανάρι τοῦ ἐπάνω στὸ πέτρινο σκαμνί. Ἀπλώσε τὴν κουβέρτα τοῦ ἐπάνω στὸ κρεβάτι κι' ὕστερα πῆγε κοντὰ στὴν μικρὴ, τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του, ὅπως συχνὰ ἔκανε στὴν Ἐμορφία ἔταν ἀποκοιμιόταν ὕστερα ἀπὸ μακρινὸ περίπατο, τὴν ξάπλωσε ἐπάνω στὴν κουβέρτα καί τὴν τύλιξε καλὰ. Στὴν ἀρχὴ ἡ μικρὴ ἔμεινε ἀκούνητη, μὰ μόλις ἔνοιωσε τὴν εὐχάριστη ζέστη ἄλλαξε θέσιν μόνη της καί βολεύτηκε καλύτερα μέσα στὴ ζεστὴ φωλιά πού τῆς εἶχε φτιάσει ὁ κύρ-Πέτρος. Ἡ ἀναπνοὴ της ἔγινε πιδὸ κανονικὴ καί πιδὴ συχὴ καί σὰ χλωμά της μάγουλα χύθηκε ἓνα ἐλαφρὸ ρόδινο χρῶμα.

—Ἀ περίφημα, τώρα εἶναι καλότερα τὸ καῦμένο. Ἀς τὸ ἀφήσω νὰ κοιμηθῇ ὥς τὸ πρῶτ καί θὰ κοιμηθῇ σὰν ἀρνάκι.

Κι' ἡσυχασμένος πιδὴ γιὰ τὴν μικρὴ ὁ κύρ-Πέτρος πῆρε πάλι τὸ φανάρι του καί βγήκε ἀπὸ τὴν φυλακὴ, ἀφοῦ τὴν κλείδωσε πρῶτα στερεὰ καί ξαναγύρισε στὸ σπίτι του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΚΟΥΚΚΟΥ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καί τέλος —

«Ἐνας κούκκος!» ἐφώνασε συγκινημένη, ἡ γιαγιά, κι' ἄρχισε νὰ μετρά. Ὅμως ἡ φωνὴ τοῦ κούκκου ἔπαψε ξαφνικά. Τοῦ Στέφανου τοῦ πεσε ἡ σφυρίχτρα στὸ νερό. Τὴν ἔδραλε κι' ὕστερα τὴ σκούπιζε νὰ στεγνώσῃ. Ἡ γιαγιά ἀφουγκραζόταν μὲ προσοχή. Αὐτὴ τὴ στιγμή μῆπκε στὸ δωμάτιο ἡ μεγάλη τῆς κόρη.

—Ἀκου λοιπόν, ἀκου! ἔκαμε ἡ γιαγιά. «Ἐνας κούκκος τραγουδεῖ σιδὸν κήπο. Ἐσφύριξε κιόλας ὥς τώρα δεκατέσσερις φορές. Πιστεύεις, Ἀννούλα, πὼς μπορῶ νὰ ζήσω ἀκόμα δεκατέσσερα χρόνια;» εἶπε γελῶντας.

Καί χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν, ἐγύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ κήπου καί ψιθύρισε σιγανὰ μπροστά της: «Κούκκο, καλὲ μου κούκκο, πῶς χρόνια θὰ ζήσω ἀκόμα;»

Ὁ Στέφανος εἶχε ταχτοποιήσει τὴ σφυρίχτρα, εἶχε ὁμῶς πιάσει τὸ σημειωματάριό του καί τὸ ξεφύλλιζε προσεχτικά. Αὐτοῦ, ἀνάμεσα σὰ φύλλα τοῦ σημειωματαρίου βρισκόταν ἡ Κροσταρίνα πού ἤθελε ἡ γιαγιά ν' ἀποκτήσῃ. Ὁ Στέφανος δὲ κοίταξε πολλὴν ὥρα τὸ γραμματόσημο, παρὰ ἄρχισε νὰ διαβάξῃ κάτι λογαριασμοὺς πού ἦταν γραμμένοι στὸ τεφτέρι του μὲ προχθεσινὴ ἡμερο-

μηνία ἦταν καταχωρημένα τὰ ἐξῆς:

«Ἀπὸ γιαγιάν δραχμ. 20».

Ἐψάξε γιὰ τὸ μολύδι του καί, καθὼς μαζοῦ βρῆκε καί τὴ σφυρίχτρα, τὴν ἔδραλε στὸ στόμα του. Κάτω ἀπὸ τὴς λέξεις: «Ἀπὸ γιαγιάν» ἔδραλε δμοιωματικά καί δίπλα ἔγραψε στὴ στήλη τῶν ποσῶν τίς 30 δραχμές. Σύνολο εἶχε 57 δραχμές, μὰ ἔπρεπε νὰ γίνουν δόκακληρο ἑκατοστάρικο. Αὐτὸ τὸν ἔδραζε σὲ ἔργοινα — καί ξαναφύσηξε στὴ σφυρίχτρα.

Ἡ γιαγιά σκέφτηκε πὼς αὐτὸ ἦταν ἡ ἀπάντησιν τοῦ κούκκου κι' ἡ καρδιά της χτύπησε:

— Μονάχα ἓνα χρόνον ἀκόμα, Ἀννούλα, εἶπε ἀπογοητευμένη.

Ἡ Ἀννούλα ἔδοκίμασε νὰ τὴν παρηγορήσῃ:

— Μὰ, μητερούλα, πὼς τὸ παίρνεις σὰ σοφρά. Ἐπὶ εἶσαι μιὰ χαρά. . . μὴ δίνῃς προσοχή. . .

Ὁ Στέφανος κατέληξε σὲ μιὰ λαμπρὴ ἰδέα. Εἶχε δεῖ στὴς θείας Νέλλης ἓνα Ἰωακωινικὸ γραμματόσημο καί θὰ τὴν παρκαλοῦσε νὰ τοῦ τὸ

χαρίσῃ. Θάξιζε τουλάχιστον ἑκατὸ δραχμές. Ἀν τὰ κατάφερνε νὰ ξεκολλήσῃ ἀπ' τὴ γιαγιά τὸ ποσὸν αὐτό, θὰ γινόταν πλούσιος.

Γεμάτος ζῆλο ἄρχισε τὰ σφυρίγματα — τώρα ὁ κούκκος δὲ σταματοῦσε καθόλου.

—...ὀχτώ, ἑννέα, δέκα. . . ἀκούς, Ἀννούλα. . . ἔντεκα, δώδεκα. . . θὰ μπορούσα νὰ φτάσω τόσο. . . δέκα τρία, δεκατέσσερα. . . μὰ πάει πολὺ. . . δεκαπέντε. . . πές, εἶναι δυνατό. . . εἰκοσι, εἰκοσι ἓνα. . .

Ἐπίστευε καί ἀμφέβαλλε γιὰ τόσο καιρό. Ἡ καρδιά της χτυποῦσε ἀσυνήθιστα γρήγορα καί μὲ χτύπους δυνατοὺς. . . Θέλησε ν' ἀνασηκωθῇ, μὰ, σὰν τραβηγμένη ἀπὸ ἀόρατα χέρια, ξανάπεσε.

— Μητέρα! φώναξε ἡ Ἀννα.

Μὰ ἡ γιαγιά δέν ἀκούγε πιδὴ οὔτε κἀν τὴ φωνὴ τοῦ κούκου — κι' ὁ Στέφανος φυσοῦσε ἀκούραστος στὴ μικρὴ του σφυρίχτρα.

(Διασκευή)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΛΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ



Ἡ Μαρκοπούλα δέν ἔδρα, γοιμματα κι' ὁμῶς γοῦφει.



ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΗΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΑ ΜΟΥ

Πάει μιά ολόκληρη ώρα από τότε, που έφυγες κι' ακόμα δεν μπορώ να το πιστέψω. «Είν'» έδω, λέω μέσα μου, πάλι σε λίγο θα γεμίσει το σπίτι με το χαρούμενο γέλιο της.

Ξέρω πως το βαπόρι ακόμα δεν έφυγε, μα ούτε και ποτέ βίξω με το νού μου πως μπορεί να φύγει από το σπίτι. Πώς είναι δυνατό να σε πιάσει μακριά μου, αγαπημένη μου;

Γυρνάω απροσδόκητα σ' όλο το σπίτι ψάχνω άχόρταγα κάθε του γωνίτσα, ζητώ να βρω κάτι δικό της. Το ζητώ, λές έτσι, για να σου το φέρω, και να μου δώδη ή ευκαιρία, να σε δω ακόμα μιά φορά, έστω κι' από μακριά, να μου κοιτάς από ψηλά το μαντηλάκι σου...

Κι' όμως, έγω ήμουν που ζήτησα να χωριστούμε πολύ πριν ξεκινήσει το βαπόρι. Νομίζα πως έτσι θα μου ήταν καλύτερα να σε νιώθω στην άρχή, για να συνθησώ ύστερα, καθώς θα μεγαλώνη ή απόσταση που θα μας χώριζε...

Όμως έπεσα έξω, σ' αυτό. Το κρεβάτι σου μένει ακόμα άσπρωτο, όπως τάφησες πάνω στη βία σου το πρωί. Το στρώνω και χύνω καυτά δάκρυα. Μα μπορώ ποτέ να μη το ξαναχαλάσω; Μπορώ σταμάτια μου χοροπηδούν χίλιες δυο αδελφούλες. Τώρα φορείς τ' άσπρο σου φόρεμα με το στρογγυλό γιακαδάκι και την πεταμένη ζώνη. Μα τώρα σε βλέπω με το πράσινο και τα λουλουδάκια. Το έβγαλες τώρα και φόρεσες τη ρούπα του σπιτιού.

Μόνο όπως ήτουν την τελευταία στιγμή δε θέλω να σε ξαναδώ, έτσι, καθώς με φιλούσες με τα μάτια κατακόκκινα απ' το κλάμμα και τα μαλλιά κολημένα στο πρόσωπο, μουσκεμένα από τα δάκρυα.

Κι' είν' αλήθεια, έφυγες... Μα τώρα με ποιόν θα μιλάω, σε ποιόν θα λέω τις σκέψεις μου, τις χαρές μου, τις λύπες μου, τα παράπονά μου; Με ποιόν θα συγομυβεντιάσω το βρά-

δυ, σάν πέφτω στο κρεβάτι, όπου να με πάρει ο ύπνος; «Αχ, γιατί, να με συνηθίσω έτσι αγαπημένη μου; Γιατί να μου κάνης τόσο απαραίτητη την συντροφιά σου;

Τοις [B]

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΟΥ

Πόσο μ' άρέσει το μικρό μου θαλασσινό χωριό! Και πόσο χαίρομαι σάν κάθε χρόνο τ' αντικρύζω από μακριά, νοιώθοντας πως σε λίγο θα βρεθώ και πάλι ανάμεσα στη μικρή κοινωνία του. Άγαπώ τους λίγους εκείνους ανθρώπους που πλέκουν τη μικρή κοινωνία του χωριού μου και πάντα η ψυχή μου ανάζητά την ήσυχη ζωή τους.

Είναι ήσυχη η ζωή του χωριού κι' άς κρύβη κάποτε ολόκληρα δράματα και δυστυχίες ανέλπιδες. Κι' οι άνθρωποι του άπλοι, λιγόλογι και φιλότιμοι. Θαλασσινοί βέβαι. Η θάλασσα είναι ένα με τη ζωή τους. Από παιδάκια μαθαίνουν να την αγαπούν. Παίζουν μαζί της και εκείνη τους ανταποδίνει τα παιχνίδια της. Είναι τόσο παιχνιδιάρη η θάλασσα... «Όχι όμως πάντα. Τό χειμώνα γίνεται άγρια κι' άσπροι άφροί ξεχύνονται δώδε σάν από στόμα λυσασμένου θηρίου. Τότε τα παιδάκια εκείνα την άγναντεύουν από μακριά μόνο.

Μερικών τα βλέμματα βυθίζονται επάνω μέσα στο άπέραντο γαλάζιο της σάν κάτι να ψάχνουν να βρουν. Κι' όταν γυρίζουν σπείτα τους ξανααντικρύζουν και πάλι την κρεμασμένη φωτογραφία του ταξιδευτή πατέρα τους... Κάτι μοιάζει να ζητούν να μαντέψουν με το μικρό τους μυαλόδάκι.

Έτσι, ότο βαστάει ο χειμώνας, οι καρδιές όλων, μεγάλων και μικρών, είναι σφιγμένες από μιά κρυφή άγωνία. Κάποτε κανένα παραθύρι άνοίγεται προς το μέρος της θάλασσας, κι' ένα πρόσωπο με ολάνοιχτα μάτια και χείλη σφιγμένα άγναντεύει τ' άπειρο έρωτη-

ματικά. Συχνά γι' άπάντηση, μιά θλιβερή είδηση φτάνει ξαφνικά στο χωριό σά για να ταράξη την ήσυχη λιμνούλα της ζωής του.

Τότε όλο το μικρό μου χωριουδάκι φοράει τη μαύρη του φορεσιά κι' είναι άπειρα θλιβερό να βλέπη κανείς τη δυστυχία να φωλιάζει στα μικρά του σπιτάκια.

Μά ο χειμώνας περνάει, κι' οι ψυχές γαληνεύουν.

Κι' όταν φτάσει η εύλογη μέση στιγμή που λυσιούσσω το χωριό θ' άνοιξη τη στοργική του άγκαλιά για να υποδεχτεί τους ταξιδευτές του που ξαναγυρίζουν μιά άπέραντη χαρά σκορπίζεται σ' όλη τις ψυχές. «Όλοι χαμογελούν κι' όλα βρίσκονται σ' ένα μιά χαρούμενη κίνηση. Άπ' τις βαρκούλες του μικρού ήσυχου λιμανιού, ως πάνω στην έκκλησή του Άγιου Νικόλα, που ή γλυκόχη καμπάνα του καλεί τους νιοφερμένους να πούνε το μεγάλο τους «εύχαριστώ» στον προστάτη τους άγιο.

Τι ευτυχισμένοι που είναι μέσα στη γαλήνη της έκκλησιάζ οι θαλασσινοί εκείνοι που μόλις χωρίστηκαν από την πλανεύτρα και διγνώμη θάλασσα... Κι' ή ευτυχία τους είναι τόση, που μόνο μιά λέξη συγομυβνάζουν:

— Εύχαριστώ, Θεέ μου, σ' εύχαριστώ...

Σε λίγο βγαίνοντας από κει θα πάρουν μ' έλαφρό βήμα το δρόμο του σπιτιού τους, με τη γαλήνη χυμένη στην ψυχή τους. Κι' ή ζωή του χωριού θ' άρχισι και πάλι να κυλά ήσυχη και γαλήνια σά να μη κρύβη τίποτα το έξαιρετικό. Κι' όμως έχει κάτι άπ' τη διγνώμη της θάλασσας. Φαίνεται άλλη και γλυκοπέραστη μιά κρύβει βίαιες φουρτούνες κι' άβάσταχτες ψυχικές τρικυμίες.

Άνεμοζάλη [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Τί πνεύμα έχει ή άλεπού, Μίμη;
—Πολύ πονηρό κύριε καθηγητά,
Μελαγχολική Ύπαρξις

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι 42 δδός Εδριπίδου
την 14 Δεκεμβρίου 1938

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΔΙΕΤΘΥΝΤΟΥ ΜΑΣ

Ο κ. Νικόλαος Παπαδόπουλος εύχαριστεί άπ' την καρδιά του τα καλά διαπλάσπουλα που θυμήθηκαν να τον συγχαρούν και να τον εύχηθούν για την ονομαστική του γιορτή. Έλαβε τόσα γράμματα, δελτία, μπιλλιέτα και τηλεγραφήματα, που θα ήταν άδύνατο ν' άπαντήσει χωριστά στον καθένα. Και παρακαλεί τα Διαπλάσπουλα, που του έγραψαν, ν' άρκεσθούν στο γενικό αυτό αλλά εγκάρσιο εύχαριστήριο.

ΣΑΣ θυμίζω και σήμερα την άνανέωση της συνδρομής, την άνανέωση του ψευδώνμου και τη Σημείωση των Εδωγμων του 1938. Βλέπετε τις προθεσμίες στο προηγούμενο φυλλάδιο. Γι' το Ξεσπάθωμα προθεσμίας δεν υπάρχει: μπορεί κανείς να ξεσπάθωνη όλο το χρόνο.

Μην άργήσετε να μου στείλετε τη Συλλογή σας των Πνευματικών Άσκησεων. Στην προκήρυξη που δημοσίευσα στο περασμένο φυλλάδιο βλέπουν τους όρους του Διγνώμοισις και οι νέοι συνδρομητές, που κι' άπ' αυτούς πολλοί ν' άν μπορούσαν να λάβουν μέρος.

Ο παλιός μου φίλος Άρ. Βενκιαρέλης, που έδρασε πολύ στον κύκλο μου άλλοτε με τα ψευδώνυμα Αΐλιος Άρτεμίδης και Δευκοκύματος Αϊγιαλός, μου στέλνει ένα ωραίοτατο γράμμα για να μου πη πόσα μου χρωστά—τώρα είναι συνδρομητής τα παιδιά του—και για να τονίσω πόσο ώφελούνται και πόσο προσδεύουν τα παιδιά που παίρνουν Διάπλασι. Θυμάστε τι είπα στον κ. Φαίωνα προχτές, στον Παρνασσό, εν' άλλο παλιό Διαπλάσπουλο: Σήμερα το έπικυρώνει ο κ. Βενκιαρέλης γράφοντας: «... Πέρου την Πρωτοχρονιά έκανα δώρο στα παιδιά μου τον τόμο του 1906 όχι τόσο για να δούν τη δράση του πατέρα τους, όσο για να ξαναζήσω κι' έγω την εποχή εκείνη. Και ξεφυλλίζοντας και βλέποντας τις εικόνες των βραδευμένων, έκτός από τον έαυτό μου—έπιθεωρητή της Έθνικής Τραπεζής τώρα—πόσους και πόσους δεν είδα! Τόν Ραφαήλ Ραφαήλ, Ύπερ Πατρίδος, αντιπρόσωπο της Έλλάδος στην Κοινωνία των Έθνών και τώρα πρεσβευτή στην Άγκυρα—τόν Πέτρο Γουναράκη, Έθνική Σημαία, ζημιωμένο τώρα νομικό και Διευθυντή του Δικαστικού της Έθνικής Τραπεζής—τους Δέοντα Μακκάη, Άρμα της Νίκης και Διέφυαλον Άετό, και Σπύρον Τρικούπη, Μέλλοντα Διπλωμάτη, πολιτεολόγους—τόν Κ. Οικονομίδην, Άπόγονον του Πύργου, διευθυντήν του «Έθνους»—τους Ν. Λαπαθιώτην, Αϊθέρα και Α. Παλαμήν, Άριελ, λογοτέχνες—τόν τώρα βιομήχανον Μεγαρίτην, Πύργον της Πέτρας και τόσους άλλους... Είναι σύμπτωση, που όλοι οι βραδευμένοι σου κατέχουν τέτοιες θέσεις, ή συνέβηλες κι' έσύ σ' αυτό;—Εύχαριστώ άπ' την καρδιά μου τον άγαπημένο μου φίλο για το γράμμα αυτό που τόσο βαθιά με συγκίνησε.

Είμαι βέβαιη, Νίκη πως θα κάμης φίλες και στη Δράμα που είναι πολλά Διαπλάσπουλα. Διάβασα την άκροστιχίδα σου στη Γλυκογέλαση και τη βρήκα άρκετά τεχνικά καμωμένη. Χαίρω που σ' άρεσαν τα Νέα μου. Ναί, με την άνανέωσή σου,

στέλεις μου και την αυτόβιογραφία να σε γνωρίσω καλύτερα. Ώρα το γράμμα σου, Σκυριανόπουλο, με τις έντυπώσεις από την έπίσκεψή σου στο γραφείο μου. Η φωτογραφία της Σκύρου, πολλή θμηπή, δεν είναι κατάλληλη για δημοσίευση. Ναί, στη δημοτική ύποτακτη δεν υπάρχει, ώστε το όρθον είναι «να μείνεις, να μείνεις» κτλ. Άπό συνήθεια μόνο τα γράφουμε ακόμη με ήτα, και μάλιστα με ήτα ύπογεγραμμένη που έχει πιά καταργηθή.

Μπέττυ, σ' ενεκρίθη. Γιατί χάνεις το θάρρος σου όταν έρχεσαι στο γραφείο μου; Δεν είναι καλό αυτό, γιατί δεν μπορείς να μου λές ό,τι θέλεις. Ναί, στο σχολείο σου είναι πολλές Διαπλάσπουλες, αλλά οι μαθήτριες που δεν είναι θα πλεονάζουν άσφαλώς, και θα μπορείς εξαίρετα να ξεσπάθωνες.

Με πολλή σας έκπληξη βέβαια θ' είδατε, άνάμεσα στους βραδευμένους του προηγούμενου φύλλου και την εικόνα του Περίκηπος Σερνίν, που την είχατε ξαναείδει και στο 47ο φυλλάδιο μαζί με άλλες. Άάθος, παιδιά μου, που κι' έγω δεν έβρω πως έβγινε. Ο Π. Σερνίν δεν μπορεί να μου έστειλε δυο φωτογραφίες. Ύποθέτω πως τη μία που μου έστειλε, αντί, άφοδ δημοσιεύθηκε, να τη βάλω μαζί με τις δημοσιευμένες, την έδωκα μαζί με τις άδημοσιεύτες και... την ξαναδημοσίευσα.

Δεν σε είχα ξεχάσει, Μικρή Βασίλισσα, και με χαρά έλαβα γράμμα σου ύστερ' από τόσον καιρό. Εύχαριστώ για τις εύχές και τα καλά λόγια. Θά είδες πως από τα ψευδώνυμα σου ένεκρυνα. Έλπιζω να μου γράψης φέτος πιο συχνά.

στέλεις μου και την αυτόβιογραφία να σε γνωρίσω καλύτερα.

Ώρα το γράμμα σου, Σκυριανόπουλο, με τις έντυπώσεις από την έπίσκεψή σου στο γραφείο μου. Η φωτογραφία της Σκύρου, πολλή θμηπή, δεν είναι κατάλληλη για δημοσίευση. Ναί, στη δημοτική ύποτακτη δεν υπάρχει, ώστε το όρθον είναι «να μείνεις, να μείνεις» κτλ. Άπό συνήθεια μόνο τα γράφουμε ακόμη με ήτα, και μάλιστα με ήτα ύπογεγραμμένη που έχει πιά καταργηθή.

Μπέττυ, σ' ενεκρίθη. Γιατί χάνεις το θάρρος σου όταν έρχεσαι στο γραφείο μου; Δεν είναι καλό αυτό, γιατί δεν μπορείς να μου λές ό,τι θέλεις. Ναί, στο σχολείο σου είναι πολλές Διαπλάσπουλες, αλλά οι μαθήτριες που δεν είναι θα πλεονάζουν άσφαλώς, και θα μπορείς εξαίρετα να ξεσπάθωνες.

Με πολλή σας έκπληξη βέβαια θ' είδατε, άνάμεσα στους βραδευμένους του προηγούμενου φύλλου και την εικόνα του Περίκηπος Σερνίν, που την είχατε ξαναείδει και στο 47ο φυλλάδιο μαζί με άλλες. Άάθος, παιδιά μου, που κι' έγω δεν έβρω πως έβγινε. Ο Π. Σερνίν δεν μπορεί να μου έστειλε δυο φωτογραφίες. Ύποθέτω πως τη μία που μου έστειλε, αντί, άφοδ δημοσιεύθηκε, να τη βάλω μαζί με τις δημοσιευμένες, την έδωκα μαζί με τις άδημοσιεύτες και... την ξαναδημοσίευσα.

Δεν σε είχα ξεχάσει, Μικρή Βασίλισσα, και με χαρά έλαβα γράμμα σου ύστερ' από τόσον καιρό. Εύχαριστώ για τις εύχές και τα καλά λόγια. Θά είδες πως από τα ψευδώνυμα σου ένεκρυνα. Έλπιζω να μου γράψης φέτος πιο συχνά.

Ηταν καιρός, Διλόγκα, να μπής και στην κίνηση άφοδ είσαι συνδρομητρια όκτώ χρόνια. Με χαρά σου ένεκρυνα το ψευδώνυμο και περιμένω. Ναί, να κάμης και Σύλλογο με τις φίλες σου, άλλα προπάντων να μου γράψης.

Έλαβα, Άεροπορίνα, την άνανέωσή σου... άεροπορικός κι' εύχαριστώ πολύ, καθώς και για τα καλά λόγια. Χαίρω που είσαι τώρα καλά κι' έλπιζω να μου γράψης τακτικά. Έπιδοκιμάζεις αυτά που μου έγραψε ή Άττε Ίδρα για την Άλληλογραφία, φαίνεται όμως πως και σ' όδεν την έξιόδαξες ως τώρα, γιατί άν την έξιόδαξες, θά έβλεπες πως γι' αυτό το κομμάτι της Σελίδας έγινε μεγάλο ζήτημα, και πως ό άποστολές, που πολλοί τον κατηγορούσαν για λογοκλοπή, δικαιολογούν.

Μελλοθάνατη και Γιάννη Άηδόνη, παλιό μου αγαπητό φίλο, που σήμερα είσθε εύτυχοι μένεις γονείς, δέχουμε με μεγάλη χαρά και συγκίνηση τη μικρή σας Άγούλα, που από τώρα τη μάθατε να μάγαπώ. Να μου τη φιλήσετε και να της πητε πως την άγαπώ και θά της άπαντήσω στο έρχόμενο.

Αυτό οι «τύποι». Αυτοκράτορ του Βυζαντίου, κακοσυνταίνουν τη φυλή μας και πρέπει να τους άποφύγουμε. Ο άναγνώστης δεν σκέπτεται πως είναι εξαίρεσεις και τους παίρνει για κανόνα όταν δε ό άναγνώστης είναι παιδί, μπορεί να τους πάρη και για παράδειγμα... άξιόμιμητο. Γι' αυτό άπορρίφθηκε το κομμάτι σου εκείνο που με μιά λέξη το είπα «αντιπαρμένο μου φίλο για το γράμμα αυτό που τόσο βαθιά με συγκίνησε».

Χαίρω, Μανιτάρι, που άφησες τη «Βελλία των πρωτοπαιρών» κι' άποφάσισες να μου γράψης για να σε γνωρίσω καλύτερα. Θά είδες την έγκριση του ψευδώνμου σου. Εύχαριστώ και για τα καλά λόγια κι' έλπιζω να μου γράψης συχνά.

Βεβαιότατα που δεν σε είχα ξεχάσει, Δόλυ, άν κι' είχες να μου γράψης τόσον καιρό. Χαίρω που ή γιορτή του Άγιου Νικόλαου έφηνες μέσα σου τη Διαπλάσπουλα—μά γιατί την άφησες να κοιμηθή—κι' άποφάσισες να γράψης για να εύχηθής τον κ. Παπαδόπουλο, που σ' εύχαριστώ πολύ. Και τώρα άς έλπιζω πως ή Διαπλάσπουλα που έφηνες δεν θά ξανακοιμηθή...

Χαίρω, Καταιγίς, που είσαι τόσο εύχαριστημένη τώρα που μπήκες και στην κίνηση. Βλέπεις τί έχανες τόσον καιρό που έμεινες άπέξω; Μετά δυο-τρεις μήνες θάρχω να δημοσιεύω άποτελέσματα Έκτάκτων Διαγωνισμών. Χαίρω επίσης που στο Άρσάκειο του Ψυχικού έγενόμινες τόσες Διαπλάσπουλες, που σκοπεύουν να κάμουν και Σύλλογο. Εύχαριστώ για τις ένέργειες. Έστειλα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δεν εγκρίνεται, ούτε άναγνώστη, άν δεν συνοδεύεται από το δικαίωμα, όρ. 10.—Τά έγκρινόμενα ή άναγνώστη έσχούν ως την 30 Νοεμβρίου 1939. Όσα συνοδεύονται από Α. άνήκουν σε άγρία, και όσα από Κ, σε κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Παρατηρητής, ά. (.) Ριχάρδος Λεοντοκαρδός, ά. (ΙΜ). Διλόγκα κ. (ΜΠ). Μήλον της Έριδος, κ. (ΜΑ). Άλέξανδρος ό Φιλίππου, ά. (Χ²—Ψ²). Φρόνη, κ. (ΠΣ). Μιουρή, κ. (ΝΑ). Σύλλογος «Παιδιά της Χαβάης» έδρα εν Άθήναις. Σύλλογος «Τρελλοπαρέα», έδρα εν Παλαιώ Φαλήρω.

Άνανεώσεις Ψευδωνύμων: Τόμ Σώγερ, ά. Έμμα Μόρελαντ, κ. Αϊγλή, κ. Μάγκας, ά. Μιούζα, κ. Ευδοία Ρόδου, κ. Ριτινιτίν, ά. Δοξασιμένο Νησί, ά. Δοξασιμένο Άκρωτήρι, ά.

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: **Στυλιανόν Γεηγοριάδην** (έλαβα κι' εύχαριστώ πολύ, περιμένω τώρα και το ψευδώνυμό σου για να μπής στην κίνηση) και βέβαια, άφοδ έχεις πέντε χρόνια συνδρομητής) **Δούνα Όμπλιμαντό** (έξτελέσσα τις παραγγελίες σου και περιμένω νέες σύμφωνα με τόν σταλέντα λήμν) έχεις βέβαια πολλά μαθήματα, άλλα μπορείς να βρίσκης λίγον καιρό και για να μου γράψης) **Μελαγχολικόν Όνειροπόλον** (χαίρω που σ' ένουσώσας το πρώτο μου φυλλάδιο περιμένω τώρα και τη Συλλογή σου) **Κυρά Δασκάλαν** (ώρα τα ποιήματα αυτά, μα δεν είναι για παιδιά) δεν είπαμε πως τα παιδιά θέλουν πιο άπλά και πιο αιοιόδοξα; τα Χριστογεννα λοιπόν σε περιμένω λυσόχαρο της Άβύσσου έστειλα) **Κατάσκοπον 33** (εύχαριστώ πολύ, καλό ταξίδι περιμένω) **Άπόστολον Ν. Κουλουριώτην** (μετά χαράς σου έστειλα τόν Όδηγό—τώρα θά μου στείλεις μερικά ψευδώνυμα της άρσκειάς σου και 10 δραχμές μαζί, για να σου έγκρινω ένα, το καλύτερο) **Εύδοξον Ο. Τσολάκην** (εύχαριστώ πολύ, και για το 10ο ξεσπάθωμά σου, καθώς και για το εύγετήριο τηλεγράφημα) **Νυχτοτάγονδο** (σ' ένέγραψα, σου ένεκρυνα το ψευδώνυμο, σου έστειλα τόν τόμο που ζήτησες, και χαίρω πολύ για την άπιστροφή σου. Στατιστική μπορείς να μου στείλεις ως το τέλος Ιανουαρίου) **Άσπρο Κουνελάκι** (δεν είχα ιδεί το γραμματάκι σου όταν άπάντησα παραπάνω στους γονείς σου σου ένεκρυνα, καθώς θά είδες, το ψευδώνυμο και γράφεις μου) **Νάγκισσον, Όπαδόν Άμρικανισμίου, Δούλαν Εύ, Ζησίμου, Ύδραϊκόν Κύμα, Ξανθόν Ύδραϊσπούλαν, Μαυρέλ Νιτούς, Βασίλειά Αή, Ρόμπερ Τεύ-**

Το καλύτερο δώρο της πρωτοχρονιάς:

Η «ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ» ΤΟΥ 1938

Θαυμάσιος τόμος από 464 σελίδες.— 300 εικόνες.— «Τόν Σώγερ».— «Τό μυστήριο της Ξανθής κούκλας».— «Όταν άναστήθηκε το μαιμούθ».— «Ό Τοτός και ό λαγός του».— «Ό Κωστάκης θέλει».— 100 Διηγήματα, 66 Ποιήματα, 50 Άθηναϊκά Έπιστολαί του Φαίδωνος κτλ. κτλ.

ΤΙΜΑΤΑΙ: Δρ. 110 ό τόμος άρρεφος. Ταχυδρομικά: διά το Έσωτερικόν ό άρρεφος δρ. 5. Διά το Έξωτερικόν δρ. 35.

ΧΡΥΣΟΔΕΙΤΟΣ μόνον εις τα Βιβλιοπωλεία Έλευθερουδάκη, Κολλάρου, Σιδέρη, Βασιλείου, Σαλιβέρου κλπ.

λορ Τάκην Συντριβελόπουλον 'Ιωάν. Σπ. Παγανόπουλον κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Δεκεμβρίου θάπαντήσω σὺν ἐρχόμενῳ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 287ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 17 Φεβρουαρίου.

23. Λεξιγραφος

Ἀντωνυμία, νόμισμα ξένο,
Αὐτὰ τὰ δυὸ μόνο ἂν ἐνώσῃς,
Ἐγγλέζο βάρδο καὶ ξακουσμένο,
Ὅσῃν τὸ Μπαῖρον θά φανερώσῃς.

Ἰσις

24. Συλλαβογράφος

Σύμφωνο γιὰ πολλοὺς δυσπρόφερτο,
Μιά νότα κι' ἓνα γράμμι' ἀκόμα,
Μᾶς φέρουν σὲ μιὰ χώρα ἀπέραντη,
Ψυχρή, μὰ μ' εὐφορο τὸ χῶμα.

Κυκλαμιά

25. Μεταγραμματισμός

Βγάλε Πι καὶ βάλε Κᾶ
Κι' ἐν' ἅπ' τὰ οἰκιακά
Σκευή κάνει στή στιγμή
Τοῦ Μοριά πόλη μικρή.

Κυφελιώτικη

26. Αἵνιγμα

Καί χρησιμο σὺν πλοῖο
Καὶ μιὰ πόλη τουρκική
Ἰδια λέξι καὶ τὰ δύο
Ἀπαράλλαχτη δηλοῖ.

Μερσεντές

27. Δικτυωτὸν

*** ** = Ἀπόστολος.

*** ** *

*** ** ** = Εἶδος τοῦ φυτικοῦ βα-

[σιλείου.

*** ** ** = Πορθμός τ. Ἑλλάδος

*** ** *

*** ** ** = Προτέρημα.

Καὶ καθέτως τὰ αὐτά.

Φυσιολάτρης

28. Κρυπτογραφικόν

123456783 = Ἀρχαῖος στρατηγός.
26183 = Ὀρνυτόν.
36583 = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
481683 = Ἀρχ. ἥρως.
52183 = Μηχανή.
67123 = Σνότος.
76564 = Ἐπίρρημα τόπου.
87183 = Ὁ κάτω λαός.

Λένα Χάρη

29 33. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις :

Θεός, δειλός, νύξ, Ἄργος, φώκη.
Φυσιολάτρης

34. Ἑλλισοσύμφωνον ἐξ Ἀκροστιχίδος.

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἑλλισοσύμφωνον τοῦ τύπου :

* * * * *

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις :

1, Βασιλισσα τῆς Ἑλλάδος· 2, Ἀρχαῖος τραγικός ποιητής· 3, Ἀρχ. τραγικός βασιλόπαις· 4, Θεὸς αἰγυπτίος· 5, Ἑλληνικὸν πέλαγος· 6, Μέγας ἀρχ. ποιητής.

Σιδηρεὺν Κράνος

35. Γεῖφος

Ναὶ	Μὲ	οὐ
Μὲ	καὶ	Ναὶ
Ε ::		
τύχης		
Συριανός		

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 40.

524. Χεδιδών (χέλι, Δών).—525. Αἰμος-ἄτιμος-Πάτιμος.—526. Κλίμα-κλήμα.—527. Ὁ Θαῦμας, τὸ θαῦμα. 528.

ΔΑΣ ΔΡΥΣ ΣΚΑΚΗΣ

ΔΩΡΙΣ (Ἀρσάνης, ρα-

ΔΑΝΑΟΣ κή, Ἰκαρία,

ΔΩΡΙΚΟΣ σκάκι, Ἰστιάς)

ΔΙΟΓΕΝΗΣ —530-533. Διά

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ τοῦ Κ: Ἀκτιον,

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ κύριος, κόρος,

ΔΟΚΗΣΙΟΦΟΣ ἄκτι, κύμα.—

ΔΡΥΟΚΟΛΑΠΤΗΣ

535. Μπαστουνί (μπάμπας τοῦ Νι-

χου. .).—536. ΚΟΔΡΟΣ (Κιθαιρών,

ΔΟΰναβις, Ραδάμανθους, Ἡρόδοτος,

μέλις Σα).—537. Εὐρωμεν πίστιν ἄλῃ

θῇ (εβ, ρῶ μ' ἐν, π' εἰς τι, νὰ λυθῇ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοι. χεῖρα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαία δρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη

[ΛΘ'—41]

Ἀλληλογραφῶ μὲ δλους-ε. Δ)σις : κ.
Χάμπι, Ἰμβρου 34, Ἀθήνας (8), διὰ:
Ἐντελβαῖς

[ΛΘ'—42]

Ρομπέν τῶν Δακῶν, πῶς πᾶνε αἱ ὀρε-
βασίαι τοῦ Φιλοπάππου ! καὶ Ἰμνητοῦ !
Ρόμπερ Τεύλορ, Βασιλεὺς Ἀθρ

[ΛΘ'—43]

Καταιγίς, Τοῦρα, χρόνια πολλὰ γιὰ
τὴν γιορτὴν σου. ΑἰΔΟΓΚΑ

[ΛΘ'—44]

ΛΕΝΑ ΧΑΡΗ, ἡ πρόταξί σου μεγάλη
λαχρὰ προξενεῖ καὶ σὲ μένα. Γράψε
μου, σὲ παρακαλῶ, τὴν διεύθυνσί σου.

ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΑΤΟΣ

[ΛΘ'—45]

Πέτρο, σὲ εὐχαριστῶ γιὰ τὴν πληρο-
φορίαν. Παρατηρητής

[ΛΘ'—46]

Ντέντεκτιβ-Φάντασμα, στή γιορτὴν σου
πολλές-πολλές εὐχές. Γιὰ τίς δικές
σου εὐχαριστῶ θερμά. Ἰσις

[ΛΘ'—47]

Παιχνιδιάρη, μὴ νομίζεις πῶς σὲ ἔξα-
σα. Στείλε στή νῆα δι' ἔθνη.—Δεῖλᾶ

[ΛΘ'—48]

Ντέντεκτιβ Χ, σὲ γνωρίζω, μὲ γνω-
ρίζεις, γνωρίζομαστε, ξαδελφούλα μου,
ἐπομένως.—Μελαγχολικός Ὀνειροπόλος

[ΛΘ'—49]

Πορρωτικό Μαλανδρι, γιατί δὲν ἀντα-
ποδίζεις τετραδιάκι ;

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΗΡ

[ΛΘ'—50]

Διαπλάσσω, σὲ ἀλληλογραφῶ, περι-
μένω γραμματάκια σὰς στή Δ)ση : Κα
Χρυσάνθη Κλουβάτου, Μαυρογένους 10,
Ἀθήνα, διὰ : Μιουρή

[ΛΘ'—51]

Καταιγίς, Τοῦρα, ἀγαπημένες μου φι-
λες, σὰς εὐχομαι χρόνια πολλὰ γιὰ
τὴν γιορτὴν σου. Μιουρή

[ΛΘ'—52]

Πρωτοπαίνοντας εἰς τὴν Διαπλάσ-
σω χαίρετ' ὅλους-ε. Προκηρύσσω
τρίμηνον διδραχμὸν διαγωνισμὸν Μ. Μυ-
στικῶν καὶ καλλιτεχνικῆς φωτογραφίας.
Βραβεῖα ἐκλεκτά. Δ)σις : Κυρίαν Μαριγώ
Σαντοριναίου, 833ς Ἰωάννου Δροσοπούλου
157 Ἀθήνας (8) διὰ

Γέρο τοῦ Μωρηᾶ

[ΛΘ'—53]

Μικαέλα δέχεται μαζί μου ἀνταλλαγή
Μ. Μυστικῶν Ἄν ναί, γράψε στή
διεύθυνση : Δ2κ Ἑλένην Δραγάτην, Μη-
τρώων 18 Ἀθήνας (4) διὰ Ἀδύγη

[ΛΘ'—54]

Πρωτοπαίνοντας στήν κίνηση τῆς
Διαπλάσσεως ἀλληλογραφῶ μὲ τὸν
Διαπλάσσοσόν τῆς. Κυρία Φωφὼ Μαυρο-
πούλου, Ἀγνώστου Στρατιώτου 16, Θεσσα-
λονίκη, διὰ : Λιάνα

[ΛΘ'—55]

Ναπολιτᾶνα, φρόντισε νὰ... παχύνης λί-
γο, καί μὲν. Λιάνα

[ΛΘ'—56]

Μυστηριώδης Ἀγνώστη, γιὰ θυμίσου
τὸ τρύπιον τραπέζι. Λιάνα

[ΛΘ'—57]

Ὁ Σύλλογος «ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ» εἰ-
σερχόμενος σὺν δευτέρῳ ἔτος τῆς ἱ-
δρύσεώς του παρουσιάζεται :

Ἐδρα ἐν Παλαιῷ Φαλήρῳ.

Ἐμίτιμος Πρόεδρος : Π. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΓΕΛΑΣΤΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΙΣΤΗΤΗΣ
ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ : ΕΔΜΟΝΔΟΣ ΔΑΝΤΕΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ : ΝΕΑ ΕΜΕΡΑΛΔΑ
ΤΑΜΙΑΣ : ΟΛΙΒΕΡ ΤΟΥ ΓΙΣΤ

ΜΕΛΗ

Μαγιολούλουδο, Τρελλή Πεταλλουδί-
τοα, Ἐβελλίνα, Μικρὰ Καλλιτέχνις,
Δὸν Κιχώτης, Ὑβανός, Λοχαγὸς Ντρεῦ-
φους, Σουλπίκιος Καστιλλᾶν, Ροζελ-
λίνα, Τρελλή Γυμνασιόπαις

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

Θεσσαλονίκη : Φρέντ Ἀστειρ, Βό-
λου : Μικρὸς Καλλιτέχνης, Ἀγριοπούλουδο.
Σύρου : Μελαχρινὴ Κατάσκοπος.

[ΛΘ'—58]

Εἰσερχόμενοι παταγωδῶς σὺν δευτέρῳ
ἔτος τῆς ἱδρύσεώς μας θαχόμεθα μέλη
κι' ἀντιπροσώπους. Διευθυνοί μας : Ανίδα
Μαρία Παπακωδέρη, Καλαμάκι, Π. Φάληρον.

«ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ»

[ΛΘ'—59]

Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ μας.
Βραβεύονται : Μελ. Ὀνειροπόλος,
Γ. Βαρσέλας, Μ. Κ. (στεῖλε Διεύθυνσίν σου).
Λοιποὺς ὑπερβουχαριστοῦμεν.

«ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ»

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ
τοῦς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν
ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς τρεῖς : 7ος, 14ος,
καὶ 18ος. Ἐκάστος τόμος δρχ. 25, τα-
χυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ.
28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ.
40 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1938), ἀπὸ
τοῦς ἐκδοθέντας 45 τόμους ὑπάρχουν
οἱ 41 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντλη-
θῇ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν
1894—1928 τιμῶνται ἑκάστος (ἐκ σελί-
δων 416) ἀρραφὸς δρχ. 80. Οἱ δὲ Τόμοι
τοῦ 1929, 1930, 1931, 1932, 1933,
1934, 1935, 1936, 1937 καὶ 1938
τιμῶνται ἑκάστος (ἐκ σελίδων 624 ἢ 464)
ἀρραφὸς δρχ. 110.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου
προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς : Διὰ τὸ
Ἐσωτερικὸν δρχ. 5 ἀρραφὸς καὶ διὰ τὸ
Ἐξωτερικὸν δρχ. 35 ἐπίσης ἀρραφὸς.